

Mobilcsillag

Félt, hogy nem tudja türtóztatni magát. És akkor felugrik, üvöltöni kezd, rátámad a lányra, kiüti kezéből a telefont, a földhöz vágja lassan hatvanéves keze minden erejével, megtapossa, hogy lássa a lány, ez csak egy vacak masina, semmi több.

Mégsem üvöltött, nem ugrált, telefonra sem taposott, csak az járt a fejében, hogyan válhatott az emberiség egy műszer rabszolgájává? Egy olyan műszeré, ami egykor, nem is olyan régen, még azért jött létre, hogy két ember megbeszélje sürgősen elintézendő közös dolgait. De aztán egyszer csak felkantározták mindenféle, jónak hitt lehetőséggel, amit, alkalmazásnak hívnak. Ám azt akkor sem tudta volna megmondani, mi az a blútűsz, wifi-kód vagy meszendzser – pedig ezerszer kihallotta a diákjai folyosói beszélgetéseiből –, ha tüzes harapófogókkal kínozták volna a helyes válaszáért.

A lányt nézte, a haján táncoló napfény egyre halványodó sugarait, de közben régen volt szerelmeit látta, akikkel sok évvel ezelőtt utazott a vonatokon. Kezükben még könyvet szorongattak és kipirult arccal fordultak egymás felé, ha a regényben egy-egy olyan mondathoz értek, amiről úgy érezték, tökéletesre sikerült, s nagyot hibáznának, ha nem osztanák meg egymással a hangosan kimondott szavak örömeit.

De ki olvas ma már könyvet egy vonaton? – bámult dühösen a férfi a szerelvény mellett szaladó tanyákra. Esemes, fészbuk, gúgöl, meg még ki tudja, hányféle francos szemét babonázza meg a szemeket. Felnövekedett az a nemzedék, ami ezek nélkül már lélegzeni sem bír. Talán két generáció múlva már telefonnal a kézben születnek a csecsemők. Vagy, ha nem, hát gyors és ügyes orvosi beavatkozással a kezükbe operálják, csak minél hamarabb megtanulják, hogyan kell elolvasni olyan információkat, amik már akkor elavultak, amikor útjára indította őket valaki. Mondjuk, egy távoli, ki tudja milyen csodával felszerelt szerveren (te jó ég, hogy utálta a férfi ezt a szót is...), hogy elhiggyék, a posztolásnál (na, még egy marhaság...) nincs is kéjesebb érzés. És ha elég ügyesek, még az első csókot is elküldhetik kódolt üzenetként – már, ha lesz még száj, ami csókra vágyik.

– Pedig milyen gyönyörű teremtés – nézte a férfi a lányt. – Ha költő lennék, nem irodalomtanár, Kistelekiig akár verset is írnék róla – motyogta, egy pillanatig le nem véve a szemét a lányról. De az észre sem vette a figyelő tekintetet, csak olvasott, csak merült, igen, egyre mélyebbre merült a telefon hamis valóságába, miközben úgy mozogtak az ajkai, mintha megbabonázták volna az apró betűkkel írt szavak.

– Na, megtudta már végre, ki és mit főzött vacsorára? – mordult hirtelen a lányra, mert úgy érezte, ha nem hány ki magából néhány szót, talán meg is fullad.

– Tessék? – mart a férfi arcába a lány rémült tekintete.

– Azt kérdeztem, tudja már mi lesz vacsorára a barátnőjénél? Vagy azt olvassa Budapest óta, melyik celebnek mütötték meg a mellét, netán hány szeretője volt annak a sztárnak, akinek már a nagynyja is halva született? – izzottak tovább a férfi szavai, mit sem törődve azzal, mennyire gázol bele a lány lelkébe, önérzetébe, hogyan tapossa meg az érzéseit, ha már a mobiltelefonját nem merte.

– Nem értem... – dadogta a lány.

– Mit nem ért? Azt kérdeztem volna, kérem tisztelettel, hogy mit olvas? Mi lehet annyira fontos abban az átkozott telefonban, hogy már egy órája úgy markolja, mint egykor imát mormoló szerzetesek a Bibliájukat.

Mintha a lány a Biblia szóra ébredt volna fel révületéből. Tekintete, arcának minden vonása meg-

keményedett, mégis higgadtan engedte a szabadba a szavait:

– „És mint a toportyán, ha juhász kergette, / Magát egy kiszáradt nagy nádasba vette: / Ott is azt susogta a nád minden szála: / Széles e világon nincsen árvább nála.” Ismeri? Arany János Toldija. Tudja, amikor repül a nehéz kő, ami ki tudja, hol áll meg. Na, a kövön már túl vagyok, Toldi menekül. És ha megengedi és kifogyott a sértegetésre tartalékolt mondatokból, olvasnék tovább. Szeretnék eljutni a cseh vitézig, mielőtt leszálok – mosolygott a lány.

Nem jutott el. A férfi ugyanis harsány nevetésben tört ki, cigaretta füstjével közel negyven éve kínozott hangszálai szinte megrepedtek a hahotázástól. A lány meg csak nézte egy percig. Talán ketőt is ugrott az órán a mutató, és ő is nevetni kezdett.

– Arany János. Arany Toldija. Negyedik ének – ugrott fel a férfi, és közben folytatta a megkezdett idézetet: „Nádtors lőn az ágya, zsombok a párnája, / Isten kék egével fődve a tanyája, / Mígnem a sötét éj szárnya alá vette / S fekete ponyvából sátort vont felette.”

Az idézeteket újabb idézetek követték. Kisteleknél Toldi Miklós még csak a rá támadó farkasokkal harcolt.

Közben a férfi arra gondolt, mégis mi lenne, ha megfogná a lány kezét, kiröppennének az ablakon, és felülnének egy égen horgonyzó csillagra. Mondjuk arra, amit apró gyermekét ölelve, buzgón imádkozva nézett Nagyszalontán Megyeri Sára, bizonyos Arany György gazdálkodó hites felesége az 1817-es esztendő március havának második napján.

Konok Tamás: ST - 2016

